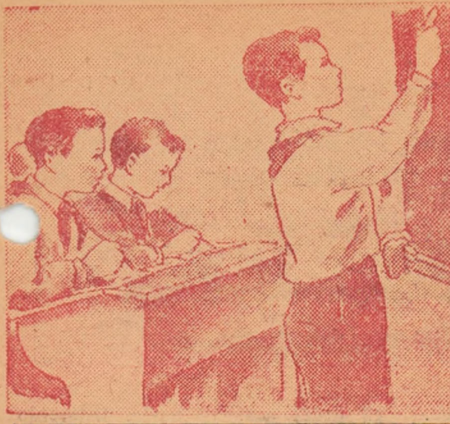
Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 84 (336) Miercuri 3 Noemb. 1954 * 4 pag ; 15 bani

CUM INVAȚĂ DOI BĂIEȚI LA ALGEBRĂ

Așa s'a întâmplat atunci, in una din primele zile de școală. Era înaintea orei de matematică și băieții așteptau venirea profesorului.

— Parc'a spus tovarășul profesor că începem azi Algebra ? zise unul dintre ei.

— Algebra ? ! se auziră mai multe glasuri.

— A ! Algebra e ușoară, zise cineva din ultima bancă.

— Asta o crezi tu ! îl combătu Vernescu Dan, cu un zâmbet de neîncredere pe buze. Am auzit eu ce „usoară“ e.

Dar în aceeași clipă în ușa clasei apăru tovarășul profesor.

— Să fie oare chiar atât de grea Algebra ? se întrebă Angelescu Nicolae, oprindu-și privirea asupra manualului nou, din mâna profesorului. Ca și cum i-ar fi ghicit gândul, tovarășul profesor spuse :

— Azi copii, începem Algebra. E un obiect nou, nu prea ușor, dar frumos. Cei care au voință și vor învăța cu perseverență se vor împrieteni repede cu ea.

Apoi, începu să explice prima lecție.

— De acum, în locul cifrelor ne vom folosi de litere. Și vom face socoteli cu ele.

Nicolae asculta cu atenție lecția și spre mirarea lui, înțelegea totul. Pe când Dan, cu gândul că Algebra e grea și nu e pentru el, se juca sub bancă cu o hârtie mototolită, fără a fi atent la cele ce se spuneau despre lecție.

...De atunci, s'au ținut multe ore de Algebră. Și de fiecare dată când răspundea, Nicolae primea nota 5. Ce-i drept, s'a întâmplat de multe ori să nu-i fie clar unele probleme și chiar să i se pară grele. Dar atunci cerea îndată ajutorul profesorului sau al surorii sale din clasa VII-a.

Dar ce e cu Dan ? Dece are numai note doi la Algebră ? Pentrucă Dan a plecat dela început cu gândul că acest obiect greu nu e de el, că nu-l va pricepe niciodată. Dar nu s'a întrebat de ce nu-l pricepe. Oare ar putea să priceapă lecția la Algebră când, în timp ce explică profesorul el scrie tema la Rusă ? Sau dacă nu învață acasă ? Despre acest lucru ne-ar putea vorbi mai mult caietul lui de Matematică din care lipsesc mai întotdeauna temele date pentru acasă.

Odată, Dan stătea de vorbă cu Nicolae :

— Dece-ți place ție atât de mult Algebra ? — zicea Dan. Cere atâta bătaie de cap !...

— Tocmai de asta, i-a răspuns Nicolae. Tu, n'ai simțit niciodată bucurie când rezolvi o problemă grea ? Așa e și cu Algebra. Și mai frumoasă o să fie când vom ajunge la ecuații.

Ca Vernescu Dan din clasa a VI-a dela Școala de 7 ani Nr. 3, de băieți, din București, poate mai sunt și alți școlari. Ei se lasă copleșiți de gândul că Algebra e un obiect greu pe care nu-l pot înțelege și ca atare, nici nu învață. Și de aceea ei nu pot să priceapă dece ceilalți școlari se bucură când vine ora de Algebră.

Irina RADULIAN

In cinstea zilei de 7 Noembrie

Pregătesc o gazetă festivă

Safciuc Antoneta, Feldman Frida din clasa a IV-a A împreună cu Yurebic Dan și Fodor Gheorghe din clasa a IV-a B dela Școala mixtă de 7 ani nr. 5 din Bacău pregătesc gazeta festivă închinată zilei de 7 Noembrie.

7 NOEMBRIE

7 Noembrie,
Viitor fericit
Al popoarelor lumii,
Bine-ai venit!

Toți cei robiți
De-a bancherilor ceată
Așteaptă să vii
Și la ei odată.

7 Noembrie
Viitor fericit
Al popoarelor lumii,
Bine-ai venit !

Lăcrămioara STOENESCU
cl. VII
Școala Medie Nr. 2 Giurgiu

Pentruca patria noastră să devină o grădină înfloritoare

Răspunsuri la chemarea pionierilor din com. Cristian reg. Stalin

● Deși comuna noastră nu e mare, noi ne-am propus totuși să plantăm 200 de pomi pe lotul individual și în grădina școlii.

Deasemeni, pentrucă dorim să ne înfrumusețăm satul am săpat pe marginea șoselei 100 de gropi, tot pentru sădirea de pomi, pentruca mai târziu din pomii sădiți de noi să putem culege roade.

Pionierii și școlarii Școlii
de 7 ani com. Epureni — Iași.

● Noi pionierii și școlarii din com. Mihăilești reg. București, vom planta 40 de pomi fructiferi și 1000 de puieți de salcâm în jurul școlii. Iar pentrucă raionul nostru e un raion legumicol, am început să facem selecționarea semințelor urmărind compoziția lor și încercându-le puterea de germinație.

● Citind chemarea pionierilor din com. Cristian, am hotărît și noi să plantăm 800 de puieți pe dealul Budinic. Cei care avem grădini acasă vom aduna la iarnă zăpada în jurul pomilor fructiferi. Iar în grădina din apropierea școlii, vom face experiențe. Vom pregăti pentru iarovizare 4 kg. grâu de toamnă, pe care-l vom semăna la primăvară.

Colectivul de conducere
al unității de pionieri Nr. 4 —
Reșița

● Unitatea noastră a hotărît să sădească și să îngrijească 350 de puieți. Salcâmii îi vom planta dealungul șoselei regionale până la podul Jiului, iar pomii fructiferi pe un lot al Sfatului Popular. Suntem mândri că și noi contribuim la înfrumusețarea patriei.

Eugenia GLAZER
cl. a VII-a
com. Bucovăț reg.
Craiova

VĂ PREZENTĂM o colecție de promisiuni neîndeplinite

Vă prezentăm o mică colecție de promisiuni neîmplinite. Exemplarele care, din păcate, nu sunt „rarități“, le-am colecționat la Școala de 7 ani Nr. 2 din Petroșani. Veți găsi în această colecție promisiuni mai mici și mai mari. Au fost reunite pentrucă se aseamănă mult între ele, prin aceea că au rămas toate... simple promisiuni.

Cea mai mare făgăduială e cea făcută de un școlar, în cea mai însemnată zi din viața sa, când primește cravata roșie. In Angajamentul Solemn pionierul promite să învețe bine. Acest angajament l-au făcut și pionierii dela această școală și totuși...

PRIMA PROMISIUNE, de a învăța bine, este cel dintâi obiect din colecție. Inchipuiți-vă: în clasa a V-a sunt nu mai puțin de 8 pionieri repetenți!

A DOUA PROMISIUNE, e cea făcută aproape în fiecare zi de pioniera Leah Ecaterina, din clasa VII-a: „Azi am uitat acasă cravata, dar mâine promit s'o am neapărat !...“. Cravata n'o poartă, în schimb poartă promisiunea, de pe o zi pe alta.

A TREIA PROMISIUNE a fost făcută de pioniera Lider Otilia, Sâmbătă, 23 Octombrie.

— Otilia, reciți mâine o poezie la adunarea pionierilor dela clubul „Gheorghe Apostol“? — a întrebat-o tovarășa instructoare.

— Sigur că da, una în limba rusă, de Serghei Mihalcov...

Așa cum ați recitat voi acolo, dragi cititori, așa a recitat și Otilia. Adică nici n'a fost la adunare, pentrucă s'a dus la teatru

— N'am știut unde trebuie să mă duc — a spus ea a doua zi. (Asta e una din „explicațiile“ care însoțesc promisiunile neîmplinite. Asemenea explicații se pot alătura la fiecare obiect din colecție)...

— Du-te, te rog, până la farmacie să cumperi niște sulfamide —, l-a rugat mama pe pionierul Munteanu, dintr'a V-a A.

— Vin îndată ! — a făcut Munteanu, A PATRA PROMISIUNE intrată în colecție. Pentrucă el în loc să meargă la farmacie, s'a dus la stadion, să facă „galerie“ echipei „Minerul“, care avea un match greu cu „Locomotiva“ din Timișoara. Deși recunoaște, chiar și el, că nici măcar în vis nu poți să confunzi o farmacie cu un stadion. Și astfel nu numai că nu s'a grăbit să ajute un bolnav, dar s'a îmbolnăvit și el... la Geografie, la care, neînvățându-și lecția, tot din cauza matchului, a doua zi a primit nota 2.

Intrerupem cercetarea colecției care conține promisiuni suficiente pentru o întreagă expoziție. Dacă pionierii dela Școala Nr. 2 din Petroșani ar avea o „carte de impresii“, am putea face următoarea notare:

„Colecția voastră nu ne-a plăcut deloc. Dacă v'ați ține de promisiunile făcute, măcar pe jumătate cât se ține colegul vostru Slezer Ioan de porumbeii Petroșaniului, n'am fi avut parte de asemenea colecție“.

Șerban VOICU

NE PREGĂTIM PENTRU 7 NOEMBRIE

La expoziţia agricolă raională din comuna Novaci au participat şi tinerii grădinari din Dărăşti, Singureni, Copaciu şi Mihăileşti. In fotografie se pot vedea câteva din realizările lor.

Prin pădurea Girocului

Impreună cu tovarăşii profesori şi tovarăşa instructoare, noi pionierii şi elevii Şcolii române de 7 ani din Giroc, raionul Timişoara, am ieşit în pădurea din jurul comunei la adunat de seminţe de nuc negru — specie originară din America de Nord.

Astfel, în cinstea zilei de 7 Noembrie, noi am adunat 800 kg. seminţe pe care le-am dat Ocolului Silvic din Timişoara.

Petru AVRAMUŢ
cls. VI-a
comuna Giroc
raionul Timişoara

Pregătim un festival artistic

Pionierii din oraşul nostru se pregătesc cu însufleţire ca să-l primească pe 7 Noembrie. Fiecare doreşte să se pregătească cât mai bine şi darul lui să fie cât mai frumos. Noi am pregătit un bogat program artistic, iar nu peste mult timp vom organiza în şcoală şi o seară a basmului rus. Echipa noastră de dansuri a învăţat o suită de dansuri sovietice. Corul a pregătit câteva cântece sovietice în limba rusă printre care

„Cântecul pionierilor sovietici" şi „Nesfârşită-i ţara mea iubită". Câţiva pionieri au pregătit şi poezii pe care le vor recita la festival.

Vasilica AVRAM
Şcoala de 7 ani Nr. 6
mixtă-Constanţa

La culesul porumbului

Razele slabe de soare se mai revarsă peste sat. Pe drumul prăfuit de ţară se întorc voioşi după o zi de muncă pionierii Şcolii de 10 ani din comuna Pechea, raionul Galaţi. Multe ar avea ei de povestit.

Cu câteva zile înainte, într'o adunare se sfătuiseră să ajute gospodăriei de stat, „11 Iunie" din comuna lor la culesul porumbului. Aşa au şi făcut. Ajunşi pe câmp fiecare pionier a primit să adune porumbul de pe un rând. Pionierii au cules porumbul de pe 26 ha. ale gospodăriei de stat şi de pe 5 ha. ale gospodăriei anexe de pe lângă şcoala lor.

Constanţa BOLOCAN
corespondentă a „Scânteii pionierului"
în reg. Galaţi

In atenţia tinerilor grădinari şi pomicultori

La sfârşitul acestei luni, în paginile gazetei, se va organiza o „Expoziţie a tinerilor naturalişti". La această expoziţie se va povesti despre rezultatele obţinute de pionieri care au participat la „Concursul tinerilor grădinari şi pomicultori" precum şi despre cele mai interesante experienţe făcute de pionieri pe loturile şcolare, la casele şi palatele pionierilor.

Pentru ca „Expoziţia" să fie cât mai cuprinzătoare, tinerii naturalişti sunt rugaţi să trimită redacţiei până la 15 Nov. scrisori în care să povestească despre rezultatele obţinute de ei, despre experienţele făcute şi despre metodele folosite.

Dacă deschideţi atlasul vostru geografic, chiar pe una din primele pagini, găsiţi o hartă cu un titlu scurt: Arctica. Este harta regiunii polare din emisfera nordică. Pe hartă, Arctica apare ca un bazin înconjurat aproape din toate părţile de uscat. Doar două portiţe, cea spre Marea Bering şi cea spre Oceanul Atlantic asigură legătura Arcticei cu restul apelor din lume.

S'ar părea că acest bazin al gheţurilor veşnice, acest pustiu rece, n'ar avea de ce să-i intereseze pe oameni.

Şi cu toate acestea nu odată ei şi-au riscat viaţa căutând să cunoască tot mai în amănunt natura acestor locuri. La sfârşitul secolului trecut pătrundea în Arctica un vas cu numele „Fram". Pe bordul lui se găsea învăţatul norvegian Nansen. „Fram" a luat-o mai întâi dealungul coastei siberiene până în preajma insulelor Novosibirsc. De aici, prins între gheţuri plutitoare, „Fram" a fost târît spre Nord dincolo de paralela 80 îndreptându-se în direcţia coastelor Groenlandei. Mai bine de trei ani a durat această grea călătorie. Din însemnările echipajului, cât şi din alte cercetări s'a întocmit o hartă a Arcticei. Harta aceasta arăta că Arctica ar semăna cu o cupă uriaşă, care cu cât pătrunzi mai spre pol cu atât e mai adâncă.

Incă înaintea lui Nansen, îndrăzneţi cercetători ruşi, deschiseseră o nouă cale navigabilă: în nord. Prin talentul lor, prin munca perseverentă şi observaţii precise, calea navigabilă de nord a început să întâmpine tot mai puţine obstacole iar în anii puterii sovietice a început să se navigheze fără nici-un pericol. Dar zborurile şi navigaţia în nord nu sunt totuşi pe deplin posibile fără cunoaşterea temeinică a naturii Centrului Arcticei, a acelui loc unde se găseşte polul. Până nu demult, pe hartă acest loc era însemnat cu o pată de culoare albastră închis, aşa cum se vede dealtfel şi în atlasele noastre. Judecând după scara adâncimilor înseamnă că aici, Oceanul Ingheţat atinge în adâncime mai mult de 4 kilometri. Spre acest loc au pornit din Uniunea Sovietică mai multe expediţii ştiinţifice. Infruntând cele mai grele primejdii oamenii sovietici au adus o nepreţuită contribuţie la cunoaşterea temeinică a Arcticei Centrale. Expediţia aeriană din 1937 condusă de savantul O. I. Schmidt, cercetările făcute de staţiunea ştiinţifică plutitoare a lui Papanin, călătoria spărgătorului de ghiaţă „Gheorghi Sedov", toate acestea au dus la înlocuirea unor păreri greşite,

Se măsoară adâncimea oceanului

formulate înainte, asupra naturii Arcticei Centrale.

Cercetările asupra Arcticei Centrale s'au intensificat însă şi mai mult în ultimii ani. Avioane sovietice, conduse de piloţi îndrăzneţi, au transportat în Arctica Centrală mai multe expediţii ştiinţifice. Staţiunile de pe gheţurile plutitoare au fost înzestrate cu cele mai perfecţionate aparate iar oamenilor li s'au creat condiţii cât mai bune. Avioanele aduceau periodic în Arctica Centrală colete şi scrisori; instalaţiile de radio-emisie şi recepţie le înlesneau legătura cu uscatul.

Şi iată că Arctica Centrală se dovedeşte a fi cu totul altfel decât s'a crezut până nu demult. Studiind relieful fundului oceanului, oamenii de ştiinţă sovietici au descoperit lucruri uimitoare.

...Era prin Aprilie 1948. Se dăduse tocmai drumul otgonului care să arate cât de adânc e oceanul. După hartă, oceanul trebuia să aibă peste 4 km. Dar iată că otgonul nu atinge această adâncime. Ce s'a întâmplat? Parcă în apă, pe neaşteptate, s'ar fi iscat o mare ridicătură. Şi cu cât ghiaţa plutitoare înainta, cu atât mai mică se făcea adâncimea...

S'a descoperit atunci că fundul Oceanului Ingheţat nu seamănă deloc cu o cupă, aşa cum s'a crezut, ci are cu totul altă formă. Ridicătura de sub apă s'a dovedit a fi un lanţ de munţi submarini care se întinde pe o mare distanţă. El începe în apropierea insulelor Novosibirsc, taie Oceanul Ingheţat şi ajunge până în partea cealaltă spre arhipelagul insulelor canadiene. Munţii aceştia ating în înălţime 2,5 km. şi chiar 3 km. Asta înseamnă că unii din ei au înălţimea vârfului Negoiul din Carpaţii noştrii, iar alţii îl întrec cu jumătate de kilometru. In locul unde acest lanţ muntos atinge cea mai mare înălţime, Oceanul nu are decât 954 metri adâncime. Acestui lanţ de munţi i s'a dat numele marelui om de ştiinţă rus M. V. Lomonosov.

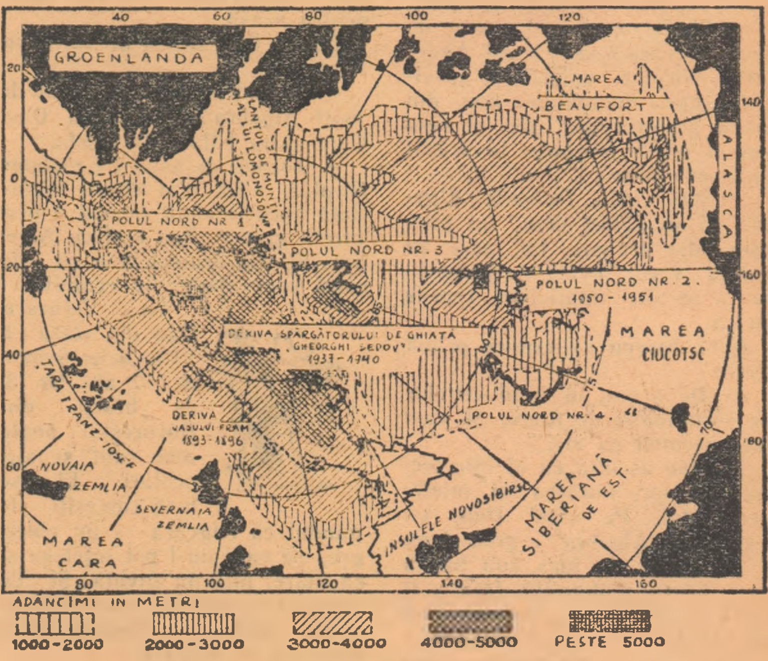
Cercetările despre fundul oceanului nu s'au oprit însă aici. Astăzi se ştie că fundul Oceanului Ingheţat prezintă multe neregularităţi. Harta Oceanului Ingheţat din atlase trebuie să capete alte culori. Ea va avea o nuanţă albicioasă, nu numai în jurul continentelor ci şi deacurmezişul oceanului, în lungul munţilor Lomonosov. De o parte a lanţului muntos, în spre Oceanul Atlantic, harta va avea pe o porţiune mai mare o culoare pronunţat albastră, semn că aici oceanul atinge adâncimi între 4 şi 5 km. Intr'o parte a acestei pete, înspre insulele cu numele „Ţara Franz-Iosif" se va găsi pata cea mai închisă. Aici Oceanul Ingheţat atinge cea mai mare adâncime: 5220 metri. O altă depresiune se găseşte spre Groenlanda. Oceanul atinge acolo între 4 şi 5 km.

Altfel se prezintă însă oceanul de partea cealaltă a munţilor Lomonosov. In spre Marea Beaufort şi Marea Ciucotsc se află o depresiune largă cu adâncimea între 3—4 kilometri. Cea mai mare adâncime de această parte a oceanului se găseşte ceva mai sus de paralela 85 — în direcţia insulelor Novosibirsc. După cum se vede, partea aceasta este mai puţin adâncă decât cealaltă parte. Diferenţa între aceste două bazine se vede până şi în temperaturile apelor de adâncime.

Studiind fundul oceanului, savanţii sovietici au făcut şi alte descoperiri. In adâncimile depresiunilor, ei au găsit noi specii de animale mici, de apă, aşa numitele zooplancton.

Savanţii sovietici au făcut şi alte descoperiri cu privire la natura Arcticei Centrale. Multă vreme s'a crezut că asupra Arcticei s'ar găsi în mod permanent o masă de aer rece. Astăzi însă s'a dovedit că în regiunea Arcticei Centrale, pătrund mase de aer cald şi cicloane... De lupta aceasta dintre masa de aer rece şi masa de aer cald depinde clima din Arctica Centrală. Se ştie însă că clima Arcticei Centrale are multă influenţă asupra climei din întreaga emisferă nordică. Cunoscând deci modificările intervenite în clima Arcticei Centrale se poate prevedea cu mai multă precizie „timpul probabil".

Deosebit de interesante sunt şi cercetările făcute asupra drumului pe care-l parcurg gheţurile din

Noua hartă a Arcticei

Arctica Centrală. Până nu demult se credea că acestea plutesc în spre Atlanticul de Nord trecând prin strâmtoarea dintre Insulele Spitzberg şi Groenlanda. Această părere se bazase pe faptul că unele gheţuri plutitoare aduceau cu ele, pe coasta Groenlandei, trunchiuri de copaci din speciile care cresc în Siberia Centrală. Pe această părere s'a întemeiat şi ideia lui Nansen de a ajunge în Arctica Centrală pe o banchiză plutitoare. (Banchiză este numele dat marilor blocuri de ghiaţă).

Savanţii sovietici, în urma unor cercetări minuţioase, au găsit însă adevăratul curs al gheţurilor plutitoare. S'a descoperit că gheţurile din Arctica Centrală au două drumuri. Aceste căi sunt determinate de faptul că lanţul munţilor Lomonosov împarte apa Oceanului Ingheţat în două bazine. In bazinul dinspre Oceanul Atlantic gheţurile se deplasează în sensul invers al acelor de ceasornic, pe câtă vreme gheţurile din bazinul dinspre Oceanul Pacific se deplasează în acelaş sens cu acele de ceasornic. Numai o mică parte din gheţurile din acest ultim bazin trec de partea cealaltă şi se îndreaptă apoi spre coastele Groenlandei.

Cercetările asupra Arcticei Centrale continuă. Chiar astăzi, când noi citim aceste rânduri, departe, printre gheţuri, două grupuri de savanţi sovietici încearcă să zmulgă Arcticei, noi taine. După un program foarte vast ei studiază în amănunt natura Arcticei Centrale. Cercetările lor vor îmbogăţi ştiinţa cu noi date despre Arctica, vor permite vaselor să navigheze cu şi mai multă siguranţă pe calea maritimă de Nord.

Din școlile noastre

Lucrare de control

Zilele acestea se încheie primul pătrar al anului școlar. In școli se dau ultimile lucrări de control.

Imi pregătesc lecţiile din timp

Vreau să vă povestesc cum învăţ eu pentruca să-mi însuşesc bine lecţiile.

Dacă Marţi am oră de geometrie, iar ora următoare e tocmai Vineri, în loc să las pregătirea lecţiei pentru Joi, adică pentru ultima zi, învăţ Marţi când vin dela şcoală, deci în ziua când mi s'a predat tema cea nouă. Aceasta, pentrucă atunci cunoştinţele îmi sunt proaspete şi clare în minte. Joi, în ajunul zilei când am din nou geometria, îmi recitesc odată cu atenţie lecţia pregătită.

La buna pregătire a lecţiilor mă ajută şi faptul că în clasă ascult cu atenţie cele spuse de tovarăşii profesori. Imi iau pe scurt notiţele, scoţând numai ideile principale. De când învăţ astfel, răspund corect şi bine şi iau tot mai multe note de 4 şi 5.

Titu HALOCA
Şcoala Pedagogică-Bârlad

Studiez cu atenţie folclorul

Mie îmi place nespus de mult limba şi literatura română şi mai ales folclorul nostru popular. In manualele de clasa a VI-a nu am găsit decât puţine creaţii populare. Ca să pot avea cât mai multe cunoştinţe despre folclor, eu studiez şi alte opere literare. Acum citesc baladele şi doinele din volumul de poezii populare culese de Vasile Alecsandri. Intotdeauna, ceeace-mi place mai mult îmi trec în caietul meu de rezumate.

Constantin CAMEIUC
comuna Băiseşti, raionul Fălticeni

Patinatori, pregătiţi-vă!

Mai mulţi conducători de unităţi şi detaşamente ne-au întrebat prin scrisorile lor ce pregătiri trebuie să facă patinatorii în vederea apropierii iernii. Noi am arătat aceste scrisori tovarăşului Dr. Alexe Voiutschi, antrenorul secţiei de patinaj dela Dinamo. Iată sfaturile lui:

Cel mai important lucru este ca fiecare şcoală să-şi aibă patinoarul său, fie în curtea şcolii, fie pe un loc viran din apropierea şcolii. Pentru pregătirea lui cereţi ajutorul tovarăşului instructor, al tovarăşului profesor de cultură fizică şi sport, precum si al elevilor mai mari. Acolo unde curţile sunt mai mari, alegeţi un colţ unde pământul este mai neted. Dacă mai este nevoie nivelaţi, cărând pământul dintr'un loc în altul şi neteziţi-l bine cu grebla. Grăbiţi-vă însă cu aceste lucrări, căci dacă dă îngheţul ele nu se vor mai putea face. Cei care aveţi terenul de volei sau baschet amenajat, folosiţi-le pe acestea.

Treceţi apoi la pregătirea utilajului cu ajutorul căruia veţi face gheaţa. Acolo unde există robinete în apropiere pregătiţi un furtun cu reductor — aşa cum au grădinarii — pentru a stropi terenul cu apă. Dacă nu găsiţi furtun aduceţi apa în butoaie sau găleţi. In ziua când va veni îngheţul, duceţi butoaiele pe săniuţe până la capătul terenului şi acolo răsturnaţi-le. Se întâmplă însă adeseori ca gerul să vină după ce pământul a fost acoperit de un strat de zăpadă. In acest caz terenul trebuie mai întâi curăţat de zăpadă.

In timpul patinajului, patinele taie ghiaţa producând zgârieturi pe ea. Praful de ghiaţă, care se aşează ca un strat de zăpadă, împiedică alunecarea patinei. Acest praf trebuie înlăturat cât mai grabnic cu nişte mături de nuiele. Coada măturii e bine să fie cât mai lungă pentru a putea mătura cu o singură mişcare o porţiune cât mai mare de ghiaţă. Dacă în timpul stropirii terenului cu apă se vor forma hopuri sau porţiuni sgrunţuroase de ghiaţă, îndepărtaţi-le cu o răzătoare. (Montaţi o bucată de tablă, pe o coadă de lemn şi răzătoarea e gata).

După aceasta treceţi la revizuirea materialului sportiv din inventarul vostru. Curăţaţi bine patinele şi daţi-le la ascuţit. In orele libere, tricotaţi din lână şosete, fulare, căciuliţe, tricouri şi mănuşi cu un deget. Iar în programul de gimnastică obişnuită introduceţi-vă şi câteva exerciţii necesare patinajului.

Astfel pregătiţi, veţi putea aştepta cu toţii sosirea îngheţului.

Să învăţăm din experienţa pionierilor sovietici

Ce s'a gândit să facă detaşamentul

In faţa instructorului de detaşament Victor Sedelnicov se află un teanc întreg de foi de caet. Vitea ia una din ele şi citeşte cu voce tare:

— „Eu aş vrea ca detaşamentul nostru să joace piesa „Dimca în largul mării". Dar cu condiţia ca rolul cartnicului să-l joc eu — IVANIUC.

— Dar vom fi noi în stare să jucăm o astfel de piesă? — îi întrebă Victor pe membrii colectivului de conducere al detaşamentului.

— Sigur că da, — răspunse convins Vova Covaliov. Şura Ivaniuc ştie de mult rolul cartnicului pe de rost. Iar noi toţi am învăţat cântecul pentru piesă. Uite, acesta:

„Pentru a conduce corăbiile".

„Pentru a zbura spre înălţimi" — începu să cânte Şura iar elevii din clasa IV-a continuară cu toţii:

— „Trebuie să ştii multe, trebuie să te pricepi la multe".

Instructorul dădu din mână şi îi opri pe copii:

— Vă cred, vă cred. Va să zică, scriem în plan: vom juca o piesă.

Victor răsfoi încă o foaie de caiet: „Să mergem la crescătoria de păsări", propune autorul sugestiei. Şi atât.

— Asta Ghenea a scris-o spuse râzând Lida Cudrova, — el e la noi viitor crescător de găini. Nu poate trăi fără păsări.

Iura Gorulev remarcă serios:

— După mine propunerea aceasta este foarte bună. Am fost la mai multe fabrici, dar o crescătorie de păsări n'am mai văzut niciodată. Să trecem această excursie în planul nostru.

Toţi fură de acord cu Iura.

Foaia următoare instructorul o citi în gând şi după o clipă de tăcere spuse copiilor:

— Costea Semâchin şi Şaşa Iagodchin propun să organizăm un foc de tabără pionieresc, închinat cercetătorilor sovietici ai Polului Nord. Ei s'au gândit chiar să construiască macheta unei staţiuni ştiinţifice, instalata pe gheţuri plutitoare.

Pionierii începură să vorbească cu însufleţire, începură să se gândească, unde ar fi mai bine să aprindă focul de tabără. In sfârşit, s'a hotărît să se adune în afara oraşului, în parcul care poartă numele lui Celiuskin; găsiră şi titlul adunării: „La Polul Nord păşeşte mândru omul simplu sovietic".

Copiii se lăsară atât de antrenaţi, încât nici nu observară când intră la ei, un om în uniformă de marină militară.

— Spuneţi-mi, aceasta este clasa Raisei Pavlovna? — întrebă el.

— Raisa Pavlovna trebuie să vină curând. Sunteţi, probabil tatăl cuiva?

Marinarul zâmbi:

— Am învăţat cândva şi eu la şcoala aceasta, iar Raisa Pavlovna ne-a fost instructoare superioară de pionieri. Acum sunt în concediu şi am trecut şi pe aici.

Curând Piotr Ivanovici, — aşa îl chema pe oaspete, — se şi aşeză într'o bancă, luând cunoştinţă de planul detaşamentului de pionieri.

— Dar veţi avea şi un cerc al „Mâinilor îndemânatice"? — întrebă deodată marinarul.

Pionierii se fâstâciră şi schimbară priviri între ei.

— Am uitat cu totul aceasta.

— Pentru un început v'aşi ajuta eu să faceţi macheta unei corăbii continuă Piotr Ivanovici. Cred că nu vă veţi da în lături?

— Vai, cum se poate!...

— Va fi ceva grozav! — spuseră copiii în cor.

Conducătorul detaşamentului Iura Gorulev trecu în plan încă o activitate atrăgătoare.

V. MOROZOV
(Corespondent).
oraşul Minsc, Şcoala medie Nr. 33, clasa a IV-a

(Traducere din Pionierscaia Pravda)

Eu sunt Fana Coţofana.
Totul văd şi totul ştiu.
Cum se iscă o'ntâmplare,
Să v'o spun îndată viu.
Cu ochianu-mi văd mai bine
Ca Ochilă din poveşti
Şi din orişicare şcoală
V'aduc fel de fel de veşti.

(Despre pionierul Tănasic Filip din clasa a VII-a, Şcoala de 7 ani din Măceşu de Sus, raionul Segarcea).

A intrat profesorul în clasă:
— Ia să văd, cu temele cum staţi?
— Eu... mi le-am făcut... dar, mă iertaţi,
Mi-am uitat caietul azi acasă!
...Dar un glas se-aude: — Nu-i aşa!
Sunt aici, priviţi-mă, colea!
In ghiozdan Tănasic m'a pitit,
Fiindcă tema nu şi-a pregătit!

Intr'o bibliotecă

...Pe vremea aceea în sat trăia un moşneag bătrân, bătrân şi meşter mare la şlefuit pietre. Lucra pietre de toate culorile: albastre ca cerul, verzi, aurii, roşii...

Valeria depăna încetişor, încetişor, firul basmului iar fetele, în jurul ei, o ascultau şi nu se mai săturau. Valeria citise ieri cartea de poveşti „Mâini de aur" şi acum, în recreaţie, le povestea colegelor ei. Când profesoara se apropie de uşă se miră „Oare de ce o fi atâta linişte în clasa III-a!".

După amiază fetele dintr'a III-a s'au întâlnit la bibliotecă, la clubul „Griviţa Roşie". S'au înţeles cu Valeria să se înscrie la bibliotecă şi să ia şi ele cartea „Mâini de aur". Şi după ce vor termina asta să mai ia şi altele. Valeria este de mult înscrisă.

Când au intrat în bibliotecă era atâta linişte că fetele, aproape fără voia lor, au început să meargă în vârful picioarelor.

— „Vai, nu se aude nici musca! Şi uite câţi oameni sunt: şi în camera asta şi dincolo citesc.

Asemenea vorbe nu le putea rosti decât Mariana, cunoscută ca vorbăreaţă. Apoi fetele au vorbit cu tovarăşa bibliotecară. Ea le-a arătat cât de multe cărţi pentru copii sunt acolo şi a făgăduit să dea fiecăreia o carte frumoasă.

In după amiaza asta Adrian şi-a făcut socoteala să meargă la bibliotecă. Şi-a pus şapca în cap, că era o zi ploioasă, a luat cele două cărţi sub braţ şi a plecat. Până la clubul „Griviţa Roşie" e puţin de mers.

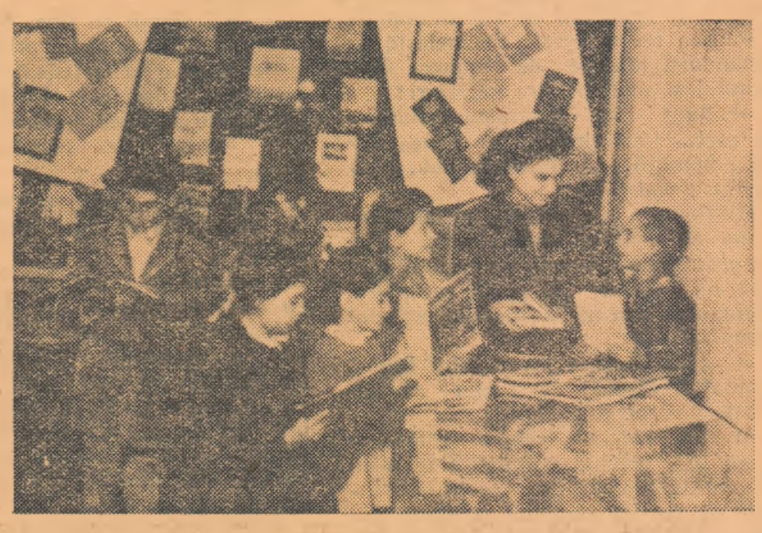
— Ei, Adriane?... îl întâmpină bibliotecara.

— Am adus cărţile. Mi-a plăcut „Trei voinici". Preda e grozav, grozav...

— Dar de ce ţi-a plăcut, mă rog, atât de mult?

La întrebarea aceasta Adrian n'a ştiut să răspundă. A încruntat puţin fruntea, apoi a privit-o drept în ochi pe bibliotecară.

— Am citit repede de tot. Imi plăcea mai ales acolo unde Preda se lua la trântă. Mă grăbeam, voiam să văd ce se întâmplă până la urmă.

— Şi ai sărit unele foi?

— Ei, nu multe. Acelea numai care nu aveau aventuri. Ştiţi, mie îmi plac mult cărţile de aventuri. Acum îmi daţi altă carte?

Bibliotecara caută în raft, ##i dă „Ghiduş Arcăduş".

— Adriane, uite, citeşte-o dela un capăt la altul. Sâmbăta viitoare vin la club mai mulţi pionieri şi tu ai să le povesteşti despre „Ghiduş Arcăduş". Bagă de seamă să nu sari nici o pagină.

Adrian s'a mai uitat la cărţi, la reviste şi apoi a plecat.

Fetele dintr'a III-a au auzit ce-a vorbit bibliotecara cu Adrian, şi au făcut socoteala să vină şi ele Sâmbătă la club s'audă povestirea

Dar mai înainte, citesc „Ghiduş Arcăduş", şi vai de Adrian dacă-l prind că a sărit vreo pagină.

B. CARAGIALE

100 DE ANI DELA MOARTEA LUI ANTON PANN

„Finul Pepelei, cel isteț ca un proverb"

Anton Pann n'a fost un învățat care și-a îmbogățit mintea buchisind cărțile școlilor. Copil de oameni săraci, rămas de timpuriu orfan, a bătut drumuri lungi și a suferit multe neajunsuri.

Îndrăgind cărțile, le-a cercetat ori unde le-a găsit și chiar dacă n'a umblat la școli înalte, a reușit totuși să-și însușească încă de timpuriu o cultură largă.

Iubind limba poporului și minunatele creații folclorice, s'a hotărît să se dedice punerii lor în lumină.

Colindând țara, el a cules nenumărate proverbe și zicători, ghicitori și povești.

El însuși a spus, publicându-le: „De prin lume adunate și iarăși la lume date".

Multe învățăminte găsim în opera lui. Modestia, cumpătarea, sinceritatea sunt calități pe care orice rând scris de mâna lui Anton Pann te îndeamnă să ți le însușești. Dar nenumărate sunt și poeziile în care își bătea joc cu asprime de asupritorii țărănimii, de negustorii necinstiți, ori de flecari, mincinoși, risipitori.

Stăpânirile de odinioară au încercat să-i pună în umbră meritele de netăgăduit, dar poporul l-a ținut întotdeauna la loc de cinste în inima lui, împărtășindu-se cu nesaț din cărțile sale.

Astăzi când se împlinesc 100 de ani dela moartea lui Anton Pann, opera sa cunoaște o prețuire mai mare ca niciodată. Noi îl iubim și-l recunoaștem ca neobosit răspânditor al înțelepciunii poporului și clasic al literaturii noastre.

Haina mai mult e privită decât persoana cinstită

Nastratin Hogea odată fiind la nuntă chemat,
Se duse în haine simple, ca sărac biet îmbrăcat.
Nuntașii astfel văzându-l, nici în seamă nu-l băgau
Ci pe cei cu haine scumpe să trateze alergau;
Și după ce așezară la masă pe toți frumos,
Il puseră și pe dânsul în colțul mesei de jos.
Nastratin văzând aceasta, se sculă 'n grab'alergă,
Și la un al său prieten să-i dea haine îl rugă;
Dându-i hainele acela, se'mbrăcă galant pe loc,
Puse și o blană asupră-și cu postav roș ca de foc,
Și așa mergând el iarăși la nunta ce-a fost chemat,
Cum îl văzură nuntașii, cu cinste l-au întâmpinat.
*Poftim, poftim Hogea-efendi *) către dânsul toți zicând,*
L-au pus tocma 'n fruntea mesei fiecare loc făcând.
El dacă șezu la masă și-a întins mâneca 'n vas,
Zicând: — Poftim, poftim blană, mănâncă ce e mai gras.

Il întrebară nuntașii: Hogea efendi, zicând:
Pentru ce o faci aceasta, și 'ntingi mâneca, mâncând.
— Pentrucă, el le răspunse, eu întâi când am venit
Cu hainele cele proaste, nimenea nu m'a cinstit
Și cum v'am dat bună ziua mi-ați zis numai:
„mulțumim".
Iar când venii cu aceste, toți mi-ați zis: Poftim, poftim!
De aceea și eu blana să mănânce o poftesc
Că văz: toți privesc la haine, și persoana n'o cinstesc.

*) Efendi = titlu dat învățătorilor și funcționarilor civili în Turcia. (N.R.)

Vasile Mănuceanu

— POVESTIRE —

Ilustrații de Z. IULIAN

(Continuare din nr. trecut).

„Postul de miliție" îi venise în gând.

Și acum fugea, fugea, fără să-i pese de pietricelele care o înțepau dureros în tălpi, apăsându-și cu o mână inima ce bătea aprig din pricina goanei. În urechi îi sunau cuvintele lui Șandor-baci: „Vor să sperie satul, să se desfacă întovărășirea". Și oboseala îi pierea, picioarele îi alergau mai sprintene. În sfârșit, iat-o la țintă. Pătrunse istovită în încăperea luminată viu a postului, în care un milițian scria ceva aplecat pe o masă. Acesta își ridică ochii. Marica încercă să vorbească, dar svâcnetul grăbit al inimii o împiedica. Milițianul îi vorbi blând:

— Uite, stai jos fetițo. Liniștește-te o leacă și spune-mi ce s'a întâmplat?

Marica nu se așeză. Se încleștă cu amândouă mâinile de mâneca milițianului și șopti printre gâfâituri:

— Sunt fata tovarășului Boroș... cei care... l-au omorît... pe nenea Mihai... banditii... au venit la noi... cu puști... prindeți-i!

Milițianul își petrecu grăbit cureaua automatului după umăr. „Să mergem" spuse scurt. În ușă se opri însă, se întoarse și apucă receptorul telefonului. Chemă miliția din orășelul apropiat.

— ...Da, în casa tovarășului Boroș, deputatul raional... da... cum? da, trimiteți cu o mașină, repede...

Marica, toată vremea rămăsese lângă ușă, privind neliniștită în ochii sergentului de miliție. Acesta o mângâie pe creștet zâmbind și spuse din nou: „Gata, să mergem". Porniră. Milițianul ab'a se ținea după fetița care o luase din nou la goană, ca o ciută. Ajunseră în fața casei. Milițianul scoase automatul și deschise binișor poarta. „Știi ce, nene, zise deodată Marica, mă duc eu până lângă bucătărie să văd ce se întâmplă acolo. Sunt desculță, n'au să mă simtă. Dumneata ai cizme cu cuie de fier, faci zgomot..."

Și până s'o prindă de mână acesta, s'o rețină lângă el, Marica se strecură spre bucătărie. Sergentul, uimit de atâta bărbăție la o fetiță de zece ani, se pregăti s'o urmeze.

★

Când secretarul se prăbuși sub lovitura lui Pișta, Boroș se repezi să-i smulgă arma banditului. Acesta însă, vânjos și el, nu dădu drumul. Se iscă învălmășeală. Pe neașteptate, Voinea sări ca o pisică în spatele lui Boroș, trăgându-l la pământ. Pișta se aruncă și el asupra deputatului, lovindu-l câinește cu bocancul în stomac. Boroș icni de durere și o ceață i se lăsă peste ochi. Continuă să lupte. Simțea însă că-i fug puterile. Cei doi izbutiră să-l doboare, apăsându-l cu umerii pe podea. Ii legară mâinile și picioarele cu niște sfori pe care Pișta le scoase din buzunar. Il întoarseră apoi cu fața în sus. Pișta îl mai lovi odată cu bocancul în obraz, râzând satisfăcut:

— S'a sfârșit cu tine, comunistule! Boroș îl înfrunta cu privirea, tăcut.

— Acum o să te judecăm și o să te executăm, bolșevicule. Intâi a fost Mihai Corbu la rând, acuma tu și câinele vostru de secretar, continuă Pișta.

— Ucigași plătiți, mormăi Boroș. Nu mi-e frică de voi. Scârbă-mi este, atât.

— Latră tu, latră, se răţoi Pișta cu ochii însângerați de ură și venin, da' acum o să amuțești de veci. Și toți o să amuțiți, toți bolșevicii din sat. V'astupăm noi gura cu pământ să nu mai ațâțați la colectivizare pe toți sărăntocii. Colhoz vă trebuie, ha? Praful o să se aleagă de colhozul vostru. V'arătăm noi... Vă curățăm, la zid, pe toți, pe toți...

Pișta se îneca de furie și din colțul gurii îi ieșea spumă ca la câini turbați. Voinea îi sgâlțâi deodată de umăr, înfricoșat.

— E cineva pe-afară, am auzit pași...

— Și ce mai stai, prostule? Ia automatul și ieși. Dacă vezi ceva, împușcă, se răsti Pișta.

Voinea, supus, dar cu o teamă de fiară încolțită, ieși în beznă.

★

Marica se apropie tiptil de bucătărie. Ușa era închisă. Păși cu băgare de seamă și privi prin fereastră. Văzu trupul fără viață al secretarului și își mușcă buzele să nu țipe. Il văzu apoi pe taică-său legat și auzi sudălmile lui Pișta. Fără să mai șovăie, se întoarse și porni în fugă spre poartă să-i spună milițianului ce-a văzut. Auzi deodată scârțâind ușa bucătăriei, și o rază de lumină sfâșie noaptea. „Tac-tac-tac...". Un roi de gloanțe îi bâzâi pe la urechi. Se azvârli la pământ, stăpânindu-și teama. Sergentul, care ajunsese în dreptul fântânii, îngenunche, adăpostindu-se după ghizduri și trase o rafală spre banditul nemișcat în plină lumină. Un răcnet cumplit cutremură văzduhul. Voinea se prăbuși. Apoi lampa din bucătărie se stinse. Se vede că Pișta suflase în ea. Câteva clipe fu liniște. Marica se târî spre fântâna unde era sergentul. Ajunse și se ghemui lângă el. Milițianul nu cuteza să tragă spre negura din bucătărie, fiindcă înăuntru nu era numai banditul. O flacără mică, portocalie, țâșni fără veste pe fereastra bucătăriei și se auzi o bubuitură. Milițianul scăpă automatul și-și prinse cotul cu brațul stâng, strângând din dinți.

— Nene, ce ai, te-au rănit? întrebă Marica speriată.

— Da, afurisiții, șopti acesta stins.

În despicătura ușii crescu o umbră înaltă și amenințătoare. Era Pișta. Răsărise luna și se vedea acum ca ziua. Pișta se uită cercetător în toate părțile îngenunche apoi lângă Voinea și-i luă automatul.

— Nene, ce faci nene, nu tragi? întrebă Marica cu glas sugrumat.

Dar capul sergentului căzuse greoi pe marginea fântânii. Își pierduse cunoștința. Se auzea doar sângele picurând din rană: pic... pic... pic...

Pișta se ridicase din nou în picioare, cu automatul în mână. Se duse la fereastra bucătăriei. Marica îi ghici deodată gândul. „Vrea să-l ucidă pe tata!" Țâșni în sus și din câțiva pași fu lângă Pișta care ţintea cu pistolul prin fereastră, într'un colț al încăperii. Se agăță cu putere de brațul ucigaș, mușcându-l sălbatic. Gloanțele scăpară în văzduh. Blestemând, banditul o îmbrânci violent. Marica se prăvăli, lovindu-se cu capul de un bolovan. Mai auzi un sforăit de motor, strigăte și văzu lumini jucând prin curte. Apoi nu mai știu nimic.

Când se trezi, era în pat, în odaia

cea mare. Lângă ea stăteau tata, mama și Șandor-baci cu capul înfășurat într'un bandaj alb. Intinse brațele spre gâtul lui taică-său:

— Tată, tăticul meu drag, ai scăpat... și două bobițe de lacrimi îi luciră în ochi.

— Haide, pioniero, nu se cuvine să udăm genele astea lungi, făcu Șandor-baci, zâmbind. Te-ai purtat ca un viteaz și acum...

(Sfârșit)

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel. 7 61 00 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100 114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".